

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 199/2024-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1To/137/2022 a jeho rozsudku z 27. septembra 2023 takto

rozhodol:

- Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
- Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy, porušenia práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a c), čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 1 a čl. 3 dohovoru, porušenia práv podľa čl. 9 ods. 1 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) v spojení s porušením čl. 7 paktu postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1To/137/2022 a jeho rozsudkom z 27. septembra 2023. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého rozsudku, ako aj zrušenia všetkých rozhodnutí, z ktorých obsahovo napadnutý rozsudok vychádzal, vyslovenia zákazu pokračovať v porušovaní označených práv. Sťažovateľ sa tiež domáha finančného zadosťučinenia v sume 250 000 eur. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu a tiež o komunikáciu s ním v rumunskom jazyku.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku rozsudok Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len

„okresný súd“) sp. zn. 3 T 34/2022 z 18. októbra 2022 vo výroku o treste. Sťažovateľovi podľa § 212 ods. 4, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil sťažovateľa na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1, 2 Trestného zákona uložil sťažovateľovi ochranný dohľad na jeden rok. Tiež rozhodol, že podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 To 20/2022 zo 14. júla 2022 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 3 Tk 2/2021 zo 4. marca 2022 vo výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

3. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil aj uznesenie vyššieho súdneho úradníka Mestského súdu Bratislava I sp. zn. B4-3 T 34/2022 zo 4. decembra 2023, ktorým podľa § 45 ods. 1, 3 a 4 Trestného zákona s použitím § 414 ods. 1 Trestného poriadku sa sťažovateľovi započítava doba výkonu trestu odňatia slobody od 7. novembra 2020 do 27. septembra 2023 uloženého mu rozhodnutím Okresného súdu Prešov sp. zn. 3 Tk/2/2021 zo 4. marca 2022 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 To 20/2022 zo 14. júla 2022 právoplatným 14. júla 2022 a doba obmedzenia osobnej slobody v súvislosti s rozhodovaním o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu na území Maďarska od 3. septembra 2020 do 7. novembra 2020 do celkovej výmery súhrnného trestu odňatia slobody uloženého mu rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 3 T 34/2022 z 18. októbra 2022 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 1To/137/2022 z 27. septembra 2023 právoplatným 27. septembra 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv a článkov ústavy, dohovoru a paktu napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Z obsahu rozsiahlej ústavnej sťažnosti možno odvodiť, že sťažovateľ spochybňuje svoje vyhlásenie o vine prijaté okresným súdom. Obsiahlym odkazom smerujúcim k momentu jeho zadržania v Maďarsku, od ktorého bol nepretržite obmedzený na osobnej slobode, a tiež odkazom na skoršie odsúdenie (za rovnakú trestnú činnosť) na území Slovenskej republiky argumentuje, že vyhlásenie o vine bolo vynútené a bolo výsledkom mučenia a iného krutého a neľudského zaobchádzania. O vyhlásení o vine sťažovateľ uvažuje ako o nezákonne vykonanom dôkaze.

5. Poukazuje na to, že je bez prerušenia pozbavený osobnej slobody od 3. septembra 2020, pričom od 3. apríla 2021 jeho pozbavenie osobnej slobody nie je zákonné.

6. Sťažovateľ sa domáhal zastavenia trestného stíhania pre jeho neprípustnosť podľa § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, t. j. z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva, a poukazoval na konanie predstaviteľov štátnej moci, ktorí mu úmyselne spôsobili telesné a duševné utrpenie počas pozbavenia osobnej slobody a neposkytli mu zákonnú ochranu, čo viedlo k jeho vyhláseniu o vine na hlavnom pojednávaní okresného súdu, na základe čoho okresný súd už nevykonával v tomto smere ďalšie dokazovanie. Krajský súd o tomto návrhu nerozhodol, len v napadnutom rozsudku uviedol, že tento návrh je nedôvodný, čím úplne rezignoval na svoju úlohu poskytnúť ochranu sťažovateľovi pred mučením.

7. Sťažovateľ namieta, že v odvolacom konaní nemohol riadne uplatniť právo na obhajobu pre jazykovú bariéru medzi ním a jeho obhajcom, pričom stretnutia s obhajcom sa uskutočnili bez prítomnosti tlmočníka. Sťažovateľ ovláda slovenský jazyk len obmedzene, ide o frázy naučené od spoluväzňov.

8. Následne opakovane spochybňuje slobodu svojej vôle pri uskutočnení vyhlásenia o vine. V danom čase bol obmedzený na osobnej slobode na základe rozhodnutí Krajského súdu v Prešove v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Prešov, ktoré sú podľa sťažovateľa nezákonnými rozhodnutiami. Aj v uvedenej veci sťažovateľ urobil vyhlásenie o vine (pred Okresným súdom Prešov), čo však považuje za neprípustný dôkaz v zmysle § 119 ods. 5 Trestného poriadku, keďže išlo o dôkaz získaný nezákonným donútením, resp. hrozbou takého donútenia. Donútenie malo spočívať v nepretržitom obmedzení osobnej slobody sťažovateľa a jeho vydaním na územie Slovenskej republiky a pokračovaním obmedzenia osobnej slobody. Od 7. apríla 2021 bol podľa jeho tvrdenia postavený mimo ochranu zákona, čo viedlo k oslabovaniu jeho vôle a následnému vyhláseniu o vine s cieľom dosiahnuť čo najnižší trest.

9. Sťažovateľ objasňuje skutočnosti, ktoré viedli k jeho zadržaniu na území Maďarska pri zastavení vozidla 3. septembra 2020 a následnej prehliadke, pri ktorej sa našli predmety zo žltého kovu, pri ktorých vzniklo podozrenie, že mohli pochádzať z krádeže v Poprade. Uvedené okolnosti viedli k vyšetrovaniu v Maďarsku, zisteniu pravej totožnosti sťažovateľa a zisteniu, že bol vydaný európsky zatýkací rozkaz na sťažovateľa na účely vykonania zvyšku trestu odňatia slobody v Rumunsku. Následne bol na sťažovateľa vydaný európsky zatýkací rozkaz na Slovensku pre podozrenie zo spáchania krádeže v súbehu s poškodzovaním cudzej veci v Poprade, pričom slovenské orgány mali vedomosť o európskom zatýkacom rozkaze vydanom v Rumunsku. Sťažovateľ uvádza, že 7. novembra 2020 bol vydaný na Slovensko, pričom Okresný súd Poprad rozhodol o jeho väzobnom stíhaní. Sťažovateľ tiež uvádza, že 7. apríla 2021 sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Poprad rozhodol, že podľa § 77 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sa nezapočítava do plynutia lehoty podľa § 76 ods. 6 a 7 Trestného poriadku doba, počas ktorej sa sťažovateľ nemohol zúčastniť na úkonoch trestného konania v dôsledku toho, že bol v cudzine zadržaný. Predmetné uznesenie je podľa sťažovateľa „*popretím skutkového stavu*“ a prejavom svojvôle. Uvedené rozhodnutie bolo prijaté v čase, keď uplynula základná lehota väzby v prípravnom konaní. Sťažovateľ sa domáhal nápravy žiadosťou o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá ale bola zamietnutá. Prokurátor následne podal už Okresnému súdu Prešov návrh na predĺženie väzby, ktorému Okresný súd Prešov vyhovel a 10. mája 2021 predĺžil trvanie väzby o šesť mesiacov. Dňa 2. decembra 2021 mal Krajský súd v Prešove rozhodnúť aj o vydaní sťažovateľa do Rumunska po vykonaní trestu odňatia slobody na území Slovenska.

10. Podľa tvrdenia sťažovateľa v nemocnici pre odsúdených a obvinených v Trenčíne bol 13. augusta 2021 fyzicky napadnutý maskovanými osobami a šetrenie v danej veci nevedlo k zisteniu páchatel'ov, resp. k obvineniu konkrétnych osôb. Uvedené konanie predstavovalo mučenie alebo iné neľudské alebo kruté zaobchádzanie a následne sa pokúsil trikrát o samovraždu pod vplyvom zhoršeného psychického stavu. Uvedené okolnosti vyústili do jeho vyhlásenia o vine v konaní pred Okresným súdom Prešov.

11. Vyšetrovanie po jeho vydaní z Maďarska sa podľa sťažovateľa uskutočnilo v rozpore so zásadou špeciality. Uvedené tvrdenie následne sťažovateľ obsiahlo odôvodňuje svojou právnou

argumentáciou a poukazuje na to, že z Maďarska bol vydaný pre podozrenie zo spáchania krádeže v Poprade, argumentujúc, že došlo k porušeniu ustanovení Medzinárodného dohovoru o ochrane všetkých osôb pred nedobrovoľným zmiznutím (oznámenie č. 12/2015 Z. z.) v súvislosti s jeho vydaním z Maďarska. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že základná lehota väzby uplynula 3. apríla 2021, preto mal byť k uvedenému dátumu prepustený na slobodu. Je relevantné, že prokurátor nepodal návrh na predĺženie lehoty väzby, čím porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy. Uvedeným postupom došlo k zásahu do osobnej slobody sťažovateľa bez právneho základu a svojvoľne. Rozhodnutie o nezapočítaní špecifikovanej lehoty (od 3. septembra 2020 do 7. novembra 2020) do plynutia lehoty väzby je porušením čl. 1 ods. 1 Medzinárodného dohovoru o ochrane všetkých osôb pred nedobrovoľným zmiznutím.

12. Všetky uvedené okolnosti podľa sťažovateľa možno považovať „za čisto psychické týranie cieľom ktorého bolo zlomiť... odpor sťažovateľa, vynútiť si priznanie a potrestať sťažovateľa za konanie, z ktorého bol spolu s ďalšími osobami podozrivý.“

13. Z uvedených dôvodov podľa sťažovateľa Okresný súd Prešov nemal prijať jeho vyhlásenie o vine a obdobne ani v druhom konaní okresný súd nemal prijať takéto vyhlásenie, keďže bolo získané donútením počas svojvoľného pozbavenia osobnej slobody. Druhé trestné konanie bolo navyše vedené v rozpore so zásadou špeciality, keďže z Maďarska bol vydaný len pre účely prvého trestného konania.

14. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že v dôsledku konania orgánov činných v trestnom konaní bol sťažovateľ nezákonne pozbavený osobnej slobody, došlo k degradácii sťažovateľa „zo subjektu práv na obyčajný objekt trestného konania“, ktoré vyústilo do vydania napadnutého rozsudku. Došlo ku „škode na osobnosti sťažovateľa“, ktorá má „nevyčísliteľnú hodnotu.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv a článkov podľa ústavy, dohovoru a paktu napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ v zásade namieta ústavnú akceptovateľnosť svojho vyhlásenia o vine prijatého okresným súdom, pričom krajský súd uvedenú skutočnosť nenapravil.

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Pred tým, ako ústavný súd pristúpil k tomu, aby sa zaoberal podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa, skúmal, či ústavná sťažnosť spĺňa náležitosti vyžadované zákonom o ústavnom súde podľa § 123 zákona o ústavnom súde, keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1

a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Aj s prihliadnutím na žiadosť sťažovateľa o jeho ustanovenie ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu napriek uvedenému nedostatku.

18. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd zdôrazňuje, že v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a tohto zákona neustanovujú inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda v konaní podľa čl. 127 ústavy tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Takto vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde, pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitu, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd (I. ÚS 514/2020). Vzhľadom na petit a označenie porušovateľa, ktorým je označený krajský súd, potom ostatná argumentácia sťažovateľa a jeho námietky uplatnené v odôvodnení ústavnej sťažnosti mohli byť podľa ústavného súdu relevantné v reálnom čase vo vzťahu k namietaniu postupu a vydaniu rozhodnutí rôznych vo veci konajúcich orgánov a súdov, resp. orgánov činných v trestnom konaní v období od prvého obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa (podľa jeho tvrdenia 3. septembra 2020). Z uvedených dôvodov tieto námietky nie sú predmetom prieskumu ústavného súdu a ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

20. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je

alternatívnu ani mimoriadnou opravnou inšinciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

21. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

22. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že rozsudkom okresného súdu z 18. októbra 2022 boli obžalovaní [redacted] a sťažovateľ uznaní za vinných zo spáchania obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na vymedzenom skutkovom základe.

23. Krajský súd ako odvolací súd zistil, že sťažovateľ a spoluobžalovaný v prítomnosti obhajcov a tlmočníka vyhlásili, že sú vinní zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe [§ 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku]. Na následne položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku odpovedali spôsobom áno. Okresný súd po vyjadrení prokurátora prijal vyhlásenie sťažovateľa a spoluobžalovaného a rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaní priznali spáchanie skutku, nevykoná a vykoná dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody.

24. Odvolanie proti rozsudku okresného súdu podal prokurátor. Krajský súd konštatoval, že odvolanie prokurátora bolo zamerané len na výrok o treste s tým, že výrok o vine nadobudol právoplatnosť už v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorý prijal vyhlásenie obžalovaných o vine. Vzhľadom na prijaté vyhlásenie obžalovaných o vine nebolo možné právne účinne napadnúť výrok o vine odvolaním, čo explicitne vyplýva z § 257 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého súdom prijaté vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním.

25. Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľ v podaní doručenom 12. septembra 2023 namietal, že podliehal zo strany štátnych orgánov mučeniu, čo viedlo obžalovaného napokon k vyhláseniu o vine zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, odvolací súd považuje jeho námietku za nedôvodnú. Odhliadnuc od toho, že na ponižujúce zaobchádzanie začal obžalovaný poukazovať až po podaní

odvolania zo strany prokurátora (dovtedy nič neuvádzal), je potrebné uviesť, že na hlavnom pojednávaní bol nepretržite prítomný aj jeho obhajca a obžalovaný vyhlásil, že dobrovoľne priznáva, že je vinný zo spáchania skutku v obžalobe. Tvrdeniu obžalovaného preto nemožno prikladať relevanciu, pretože reálne súvislosti trestnej veci tomu vôbec nemôžu zodpovedať, čo bolo obžalovanému na verejnom zasadnutí prostredníctvom tlmočníka náležite vysvetlené.

26. Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ identické okolnosti namietal aj v odvolacom konaní. Krajský súd sa v rozsahu, v akom to predmet odvolacieho konania umožnil, s uvedenými námietkami sťažovateľa vysporiadal. Relevantné je, že vzhľadom na účinky vyhlásenia o vine [neodvolateľnosť a v tomto rozsahu nenapadnuteľnosť odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c); porovnaj § 257 ods. 5 Trestného poriadku] otázka viny nemohla byť a ani nebola predmetom napadnutého odvolacieho konania. Predmetom napadnutého rozsudku a aj konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, bola otázka uloženého trestu, a to na podklade odvolania prokurátora proti výroku o treste rozsudku okresného súdu. Sťažovateľ primeranosť trestu v ústavnej sťažnosti nenamietal. Uvedené námietky by však bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu, keďže ich sťažovateľ môže uplatňovať v dovolaní. Ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 143/2020 zo 7. júla 2020 uviedol, že vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 Trestného poriadku sa týka len uznania viny a s tým spojenej nenapadnuteľnosti rozhodnutia súdu odvolaním a dovolaním, pokiaľ ide o výrok o vine, nie pokiaľ ide o výrok o treste. Uplatnenie postupu podľa § 257 Trestného poriadku teda nezabavuje obžalovaného oprávnenia podať odvolanie a prípadne potom aj dovolanie proti výroku o treste.

27. Vychádzajúc z uvedených skutočností a zo špecifikovaných ustanovení Trestného poriadku, námietky sťažovateľa týkajúce sa jeho vyhlásenia o vine neboli a ani nemohli byť predmetom rozhodovania krajského súdu v napadnutom odvolacom konaní. Z toho pohľadu na uvedenom skutkovom základe nemôže existovať príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a článkov ústavy, dohovoru a paktu a napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

28. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K návrhu na ustanovenie právneho zástupcu:

29. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020).

30. V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenej neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Na tomto základe ústavný súd žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2024

Miloš Maďar
predseda senátu